

[Arne Bjerregaard.]

ikke udtalt noget som helst om forbehold fra de herrer Baunsgaards side.

Så må jeg endelig sige om forligsaftalen, at det var en mundtlig aftale, som klart og tydeligt før valget ville lægge råenergiavgiften til side for at skaffe et fast flertal sammen med de konservative om andre afgifter. Det blev klart og tydeligt sagt. Så der kan ikke være noget som helst brud.

Hjortlund Christensen (DR):

Med dette fastelavnsforlig er der fremsat forslag om en række afgiftslove, som retsforbundet må tage skarp afstand fra.

For elafgiftens vedkommende skal jeg gøre nogle få bemærkninger. Opkrævningsformen betyder, at samtlige elselskaber registreres. Toldvæsenet får større kontroladministration med betydelige omkostninger, alt sammen uproduktive omkostninger, der befordre endnu højere elpriser end den tilsigtede afgift. Det synes at være mere begavet at opkræve afgiften hos kraftværkerne, hvorved der skønsmæssigt vil kunne spares 80-90 pct. i administration. Skal vi endelig have denne lov, hvor hamstring er umulig, hvorfor så dette lovjaskeri?

Yderligere må det bemærkes, at de elforbrugere straffes, som har forsøgt at leve op til det energimønster, som hele Europa tegner. Tænk på de elopvarmede boliger, der rammes af en omkostning på ca. 500 kr. årligt. Det hele får et mærkeligt perspektiv, når man tænker på, at hr. Jens Møller taler om at beskytte de små erhvervsdrivende. Når virksomheder, der har et forbrug på over 100 mill. kr. årligt, fritages for denne overskydende afgift, er det efter min mening en konkurrenceforvridning af format, der ikke er dette høje ting værdig.

For så vidt angår lovforslaget om afgift på pantebreve og på opdeling af ejerlejligheder og lovforslaget om afgifter for udstykning af byggegrunde, er det konkrete i disse sager jo, at et gennemsnitsparcelhus vil komme til at koste mellem 8.000 og 9.000 kr. mere plus kurstabt.

Det er retsforbundets opfattelse, at hele denne afgiftsbuket yderligere befordre en prisstigning på alle Danmarks nuværende parcelhuse. Hermed er der givet næring til inflationen, en inflation, der skønsmæssigt med tiden overstiger de beløb, der er afsat til afvikling af arbejdsløsheden, og det kan retsforbundet overhovedet ikke medvirke til.

I øvrigt er det meget rørende at høre, at kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne ikke har hjertet med i denne afgiftsbuket, og når de udtaler noget sådant, fristes man til at spørge: hvor har de hovedet henne?

Waldorff (VS):

Jeg skal nøjes med at sige noget om den afgift, som man vil have indført på elektricitet.

Afgiften på elektricitet er jo en del af det makværk, som vi bliver præsenteret for i kølvandet af augustforliget. Det er en del af den indkomstpøolitik, som socialdemokratiet og de små borgerlige partier dengang blev enige om. At det nu drejer sig om en afgift på elektricitet, hvor det tidligere drejede sig om en råenergiavgift, er bedøvende ligegyldigt. Formålet er stadig det samme, nemlig at forbrugerne skal betale. Derfor indgår elafgiften i hele den borgerlig-socialdemokratiske omfordelingspøolitik, som handler om, at arbejderklassen skal betale for at trække profitterne i vejret. Det forandrer intet i dette, at afgifterne går i statskassen, og at også virksomhederne skal betale elafgift.

For det første ved vi jo, at virksomhederne nok skal sørge for at få deres større udgifter dækket ind over priserne. For det andet indgår afgifterne i en samlet pøolitik, som betyder real-lønsnedgang, erhvervsstøtte og meget mere.

VS afviser naturligvis energiafgiften. Den er klart asocial. Ud over at den betyder en real-lønsudhuling, har den ligesom andre afgifter den virkning, at den rammer de lavest lønnede hårdest. Alt dette ved man selvfølgelig godt i socialdemokratiet. Derfor forsøger man at få afgiften til at fremtræde i lidt pænere lys ved at påberåbe sig en effekt i retning af at begrænse energiforbruget, og dertil er der kun at sige, at denne begrænsning vil være forsvindende. I forvejen er elpriserne så høje, at de er en betydelig belastning for almindelige familier. Men det er også afslørende for socialdemokratiet, at det eneste konkrete, man indtil nu har kunnet finde på for at ændre energiforbruget og energiforsyningen, er nogle ting, som bliver betalt af arbejderklassen, og det skal man sammenligne med, at handelsministeren sidste sommer forærede nordsøgassen til A. P. Møller, det skal man sammenligne med, at socialdemokratiet blankt har afvist VS' forslag til en energiforsyning uden atomkraft og i stedet med stor ståhej under valgkampen har fremsat en aldeles uforpligtende beskæftigelsesplan, en